

чиво за това, който водеше външната политика и решаваше съдбоносните за България въпроси и каква е била ролята на българските президенти и м-ри на външните работи, е случаят с обявяването на Междусъюзническата война. Ние оставяме сега на страна въпроса до колко са верни твърденията на г. Данев относно обявяването на тази война и за миг ги приемаме за такива. А г. Данев казва, че той в качеството си на м-р председател и м-р на външните работи не е подозирал дори приближаването на това от най-голяма важност и от съдбоносно за неговата страна значение събитие, което може да се счете за начало на всички ония злини, които впоследствие врѣхлетяха България. Цял свят остана очуден, че м-рът на външните работи на България не е и подозирал даже, че ще се обявява война на три балкански държави, още наши съюзници, и не можа да си представи „що за пръв министър е тоя, който е останал в пълно неведение на една заповед, която постави в движение цяла една армия“.

Едва ли може, прочее, някой да се съмнява, че истинският и фактически ръководител на външната политика на България през царуването на цар Фердинанда е бил сам той. А тази политика не беше политика, която се инспирираше от интересите на българския народ, а винаги една и съща лична и династическа политика на Фердинанда, колкото и да са се променяли нейните агенти, колкото и различни да са били нейните отделни прояви и макар да не отричаме дори и едни временни отклонения от нейното общо и постоянно направление. Тази негова политика се състоеше в следването все на същия, озарен от неговата мечта път, по който той се стремеше да достигне до Св. Со-